

Hartán jártunk...

Az elmúlt hétvégen az osztályunk fele Hartára látogatott az Első Hartai Kolbászfesztiválra. Habár nem iskolai program keretein belül, de mégis a DNG-t képviselve voltunk jelen. Schuckert Gyurci szüleinek felkérésére mentünk le, ugyanis szükségük volt a segítségünkre a fesztivál előkészületeiben és lebonyolításában. Természetesen kapva kaptunk a lehetőségen, hogy egy ilyen remek csapatépítő programon részt vegyünk, és ugyan nem a teljes osztály, de mégis több mint a fele lelkesen jelezte részvételét.

Pénteken azonnal iskola után indultunk is a Népligetbe, hogy elérjük a délután 3-kor induló buszt, Kalocsa irányába. A kicsivel több, mint 2 órás buszút után megérkeztünk a művelődési házba, ahol a fesztivál és az azt követő svábbál került megrendezésre. Miután lepakoltuk a táskáinkat a helyi zárandokházban, ami a szállásunk volt, már kezdtünk is bele a munkába, fel kellett díszítenünk az egész művelődési házat. Az ötletek főleg a híres hartai kolbász köré épültek: kolbász alakú lufikat hajtogattunk, amiket rudakra akasztottunk, mintha most is épp füstölnék őket, kékfestőket és különböző autentikus ruhadarabokat, eszközöket akasztottunk a falakra, egyszóval minden tele volt hartai motívumokkal, kolbászokkal és malacokkal. Egy kiadós vacsora után természetesen elmaradhatatlan volt az este 11-ig tartó táncpróba, hogy a fellépésünk tökéletes legyen másnap és megcsillogtathassuk elképesztő tánctudásunkat a vendég sokaság előtt. Ezután azonban következett a jól megérdemelt pihenő és a szállásunkon hajnalig tartó közös zenéléssel és énekléssel koronáztuk meg ezt a csodás napot.

Másnap reggel, csodával határos módon a társaság nagy részének már reggel 7-kor kipattant a szeme, ki tudja, talán a kötelességtudat tette, hogy fél 10-re ott kell lennünk a fesztiválon, vagy talán a kevés alvás hatása volt, mindenesetre a lányok asszisztálásával egy igazán pompás, kiadós reggelit csaptunk és vidáman indultunk el a kellemes reggeli sétánkra a művelődési házig, nehogy elkéssünk. A fesztivál délelőtti programja egy kolbásztöltő versenyről szólt a művelődési ház udvarán, ahol a környező települések különböző részeiről gyűltek össze csapatok, mindenki a maga saját titkos receptjével. 13 csapat indult, a hús és a belek adottak volt, így a fűszerezés, a darálás módja és a kolbász állaga voltak a döntő szempontok a zsűri számára. A nap ezen részében a mi feladatunk volt a díszítés befejezése a teremben, az asztalok megterítése az esti vacsorához, az interjúk készítése a csapatokkal, segítség a lebonyolításban, táblák készítése, egyéb előkészületek és az esemény dokumentálása. Miután mindezzel kész voltunk, természetesen elmaradhatatlannak tűnt az utolsó táncpróba az este előtt, a végső simítások a produkciónk tökéletesítésében.

Ebéd után kaptunk pár óra szabadidőt, ám az esti fáradalmak értelmében a társaság nagy része ezt az időt egy kellemes délutáni csendespihire használta ki, aki nem, az pedig a kávéja felett támaszkodva gyűjtött energiát az előttünk álló estéhez. A bál megkezdése előtt negyed órával kellett visszaérkeznünk a művelődési házba, ekkor már mindenki Trachtban, gyönyörűen kontyba font hajjal, pedánsan svábosan érkezett meg. A vendégek megérkezése után a mi produkciónk nyitotta meg a bált, és szerény véleményem szerint, tehetségünket felülszárnyalva teljesítettünk - habár ennyi próba után nem is csodálok. Az este hátralévő részében azonban ideiglenesen félretettük a ritmusérzékünket és pincér szerepet öltöttünk. Remekül működött a csapat, tökéletes összhang alakult ki közöttünk, mindenkinek megvolt a maga feladata és mindenki remekül teljesítette azt. Két felszolgálás között azért természetesen volt, hogy mi is meghódítottuk a táncparkettet, mulattunk és jóízűeket kacagtunk, de amikor ismét szükség volt ránk, máris lelkesen árultuk a tombolát, vagy vittük ki a következő fogást.

Egyszóval egy pompás hajnalig tartó mulatságnak voltunk a részesei, ahol a munka és a kötelességek teljesítése mellett, nemcsak remekül éreztük magunkat, de olyan közösség

kovácsolódott össze, ami talán sosem fog szétbomlani. Ezek után fájó szívvel hagytuk el másnap délelőtt Hartát és a Pest felé tartó buszúton is folyamatosan csak azt elemeztük, hogy mennyire jó is volt ez a hétvége, mennyire hihetetlenül jót tett a közösségnek. Mindenki, aki ott volt, csak pozitívat tudott mondani, remek csapatépítésnek bizonyult, mindenki kivette a részét a munkából és a mulatságból is. Azt hiszem méltóan képviseltük iskolánkat és természetesen vágyakozunk vissza, amilyen hamar csak lehet. A hétfő reggeli fáradtság, a mindösszesen 8 óra alvás a két éjszaka alatt és a zsibbadó fájdalomérzet a lábunkban mind-mind édesnek és kevésbé zavarónak tűnt ezután a három nap után. Azt hiszem, biztosan kijelenthetem, hogy a fülig érő mosoly és a boldogságtól csillogó szemeink talán mindent kárpótolnak. A kérdésre, hogy vajon visszatérünk-e jövőre, a válaszunk ezek után csakis egy határozott „Egészen biztosan!” lehet.

Kővári Sarolta 12.A